

Tháng bảy mùa thu còn chớm và bắt đầu những trận mưa ngâu, dù trời chỉ thoáng mát chút heo mây nhẹ nhõm. Ven đường những cánh phượng vĩ cuối cùng, đã mất đi màu hoa rực rỡ, thì rơi rụng trên đôi vai khô héo của đời. "Thu thủy cộng trường thiên nhứt sắc" màu trời và những mùa, mệnh mệnh như dải Ngân Hà, chớm đời những giọt nước mắt, thì các cuộc tình trên cõi tiên, mà truyện thuyết cho là của Ngưu Lang và Chức Nữ.

Cho đến bây giờ đã mấy triêu năm qua, đời ai biết cô gái bảy màu áo màu gì? còn chàng chăn trâu họ Ngưu, tuy mang tiếng bất hạnh, sinh lý thì bất thường lại tràn đầy hạnh phúc vì có một người yêu ngàn đời chung thủy, khi nào cho con trời gian dối chung lòng ái mộ.

Mùa thu cũng là mùa trái cây chín rộ bưởi, sầu, xoài, chuối và cốm vàng... bảy bán đầy trong những quán nước đường, bên trong bà con nghiêng cánh liếp che mưa, đã thấy họ nrun theo mưa ngâu, thì mưa họ p loà chúng sinh, thì thoáng đầy bóng âm hồn, như những đời chết trên gian vong nhân xá tội.

Mưa bảy nước mắt bảy, ngoài những giọt mưa tình ái, còn là biển lệ trời thì những của các trang hiếu nữ, mà câu chuyện của Bà Tắt Mực Kien Liên, xưa ngời âm ty để tìm mẹ là Thanh Đạm đang chịu các hình phạt thì buồn Thôn bán Phút, khi còn sanh tiền. Như tình máu thì thiên thu bất diệt, đã cốm đường trời thì, nên mẹ ngài đã thoát khỏi cảnh A Tỳ để a ngục trường luân, muôn đời vãn kiếp.

"Mực Liên dù đã hóa thân

Vì thế nên tôi mẹ u, muôn phần hạnh phúc tại.. "

Thật vậy, ngoài trời đất đá và kẻ vô tri, còn vẫn vật thể con người, muôn thú cho thì cây, đều do Mẹ cưu mang và sanh thành. Cho nên nên tâm thì của tất cả mọi người, trong tim thì siêu thục, mà họ hay hiện thì, hình như Mẹ luôn vẫn trang đài, diễm tuy, đáng để tôn thờ và triu mến, dù rằng "công cha như núi Thái Sơn" còn mẹ hiền, chỉ như "chười ba hàng, xôi nếp mứt và đường mía lau".

Nên người đời ai cũng cần có mẹ, dù là trời thì hay người thì thành. Những đứa trẻ mồ côi, cho dù có được người thân còn lại thì nên chi u, nuôi dưỡng thì cho mẹ y, lên lên cũng cảm thấy

tâm hồn mòn héo, khô cằn. Bởi vậy, người đi đã viết: "mẹ cô cha ăn cơm với cá, mẹ cô me lột lá mà nấu". Riêng người lớn tuổi, khi mất mẹ, cảm thấy chới vơi như mất đi một tia, nên cũng cô đơn lồng nhè trên mẹ cô. Tóm lại mẹ là người gần gũi của tình cảm yêu thương trên đời, cho ta biết thế nào là ngọt bùi êm dịu và người thương yêu cao cả của kiếp nhân sinh. Tình mẹ bao la đã biến nên huyền thoại De Sévigné, một phụ nữ thế kỷ 17, trở thành một nhà văn nổi tiếng của Pháp, cách đây 300 năm, qua những bức thư viết cho mẹ.

Tình mẹ uất bao la trùng hợp miền vĩ non, đã theo thời gian trở thành người cảm hứng vô tận, như con thuyền bát nhã, đưa con người trên thế gian, đến gần các đấng tối thượng, trong mỗi tôn giáo lớn của hoàn cầu. Trong dòng lịch sử Hàng Lữ, chúng ta có Mẹ Âu Cơ, quở gọi của dân tộc Việt và đấng nữ tiếp nối mất trái tim tối thượng thời cổ sơ: Thái Hậu Tề Dữ, mất trái tim nhân từ của các bà mẹ Việt Nam:

*"Gió Đông Đình mẹ ru con ngủ
trăng Tì n Đứng ngó p năm canh"
"... bóng bóng bông, bóng bóng bông
vỗ đào mẹ bóng con rồng cháu tiên..." (ca dao)*

Riêng trong tín ngưỡng bình dân, ta có Thánh Mẫu Liễu Hạnh miên bực và Mẫu Thiên Y A Na, dù phát nguồn từ Chiêm quốc, nhưng từ thế kỷ XVI trở về sau, đã được người Việt phong thờ, mà Hội Đền Hòn Chén hay Lễ Viếng Mẹ hàng năm vào rằm tháng bảy tại Thờ Thiên, là một minh chứng. Ngoài ra, còn có Đức Phật Bà Quan Thế Âm Bồ Tát của Phật Giáo và Đức Mẹ Đồng Trinh Maria trong Kitô Giáo..

Hàng năm, tại các nước Âu Mỹ đều có hành long trọng ngày "Nhật Mẹ (The Mother's Day)". Tại các nước Đông Nam Á theo Phật Giáo, vào ngày rằm tháng bảy âm lịch, đều có hành long trọng Hội Vu Lan Báo Hiếu. Có hai lễ hội trên, tuy hình thức có khác biệt nhưng về nội dung và ý nghĩa "VINH DANH CÔNG N SINH THÀNH ĐỒNG NG D C C A T M U". Đây là một ngày lễ lớn và cũng là dịp để con cái tu nhân tích đức, làm việc thiện trên, báo hiếu cho cha mẹ mình, dù còn sống hay đã qua đời.

1- Ý NGHĨA CỦA MẸ TRONG NGÀY LỄ VU LAN:

Lễ Vu Lan, Tết Trung Nguyên hay Ngày Rằm Tháng Bảy Xá Tội Vong Nhân.. đều là những nghi

thức cúng bái của nhà Phật. Theo số liệu cho biết, phong tục này đã có từ mấy ngàn năm trước và đến nay, vẫn còn được tôn trọng cách tốt đẹp, trang trọng hơn hết là các nước Đông Phương theo tam giáo: Nho-Lão và Phật. Trong tâm cao siêu của ngày lễ này là đức các tín đồ, vì trung tiên vong linh của tiên nhân, mà làm tròn đạo hiếu. Nghi thức Vu Lan Báo theo nguyên gốc của Phật giáo là ULAMBANA, có nghĩa là Cầu Đàn Huyết, mang ý nghĩa cầu siêu vớt cho tất cả chúng sanh, vì tất cả đều bị khổ, nên phải bố hành bố thí bố thí bố thí, treo ngược đầu xuống đất các tín đồ của giáo này âm ph.

Theo học thuật giáo lý của các tôn giáo hoàn cầu như Phật, Ky Tô, Bà La Môn và Hồi giáo, thì nhân sinh lúc sống làm chuyện ác đức, lằng lộn, phẫn dân, hại người, hại người, buôn bán thánh.. lúc chết, kẻ đó phải sa vào địa ngục, để đến nơi các quả báo mà chính mình đã gieo trồng. Theo nhà Phật, cõi âm có tất cả 12 tầng hạ ngục như kinh khiếp như vậy là Ngục Ác, theo nguyên nghĩa của Phật Ngục, chứ nói chung giam người, không bao giờ gián đoạn sự hành hạ. Ai đã bước vào đây rồi, thì đời đời kiếp, vì nên miền không bao giờ được thả thai trở lại kiếp người. Ngoài ra tầng phút giây phải chịu ngàn muôn hình phạt khổ đau, không bút mực nào tả được, như truyện Quan Âm Thị Kính đã viết:

*"Lời xem mặt người ác Ác
Mặt người không sống, đến rồi rồi"*

Cũng trong học thuyết, ghi chép Vu Lan Báo kinh có kể chuyện Mục Kiền Liên, xuống đi cứu mẹ. Theo Phật giáo, Mục Kiền Liên Báo Tát là đức của Phật Thích Lai, tuy đã được thành chánh quả nhưng ngài vẫn là một hiếu tử, nên lòng vẫn xót xa đau nhói, vì mẹ ruột là Thanh Đề, hiện đang bị quỷ giam giữ hành hạ tại ngục Ác. Do trên, ngài đã khấn cầu Đức Phật Tôn, cứu vớt mẹ mình khỏi vòng nghiệp chướng. Phật Thích dạy cho như sau: báo Mục Kiền Liên khi xuống âm phủ cứu mẹ, đừng quên cũng phải giải thoát luôn các vong linh khác, đang bị giam giữ hành hạ tại ngục địa ngục, nhân ngày cuối cùng kết thúc, kết án mùa hè, như mọi ngày rằm tháng bảy âm lịch.

Do ý nghĩa trên, hàng năm đúng vào ngày này, các tín đồ Phật Giáo đã lập hội Vu Lan Báo. Tại Trung Hoa, thời Nam Bắc Triều, chính vua Lương Vũ Đế, là người đầu tiên khai Hội Vu Lan, kể từ khi Phật Giáo Đệ Nhị được truyền vào Trung Quốc vào đời Tào. Vu Lan Báo ngoài việc bố thí cúng dường Tăng, Ni, còn có hành thêm Thuyết Lễ Phật Đản và Phóng Diêm Khẩu, để báo thí cho các oan hồn uổng tử, không thân nhân cúng quỳ tạ. Theo truyền thuyết, Mục Kiền Liên đã bình bát và gảy phép của Phật Quan Âm để vượt qua các tầng địa ngục. Như trên hết là do lòng hiếu tử đã làm cảm động Phật Trời, nên Báo Tát cho hàng ngàn người được miễn mà còn giải thoát được hàng ngàn oan hồn uổng tử đang bị đầy nhốt địa ngục.. Nhân đó, Mục Kiền Liên xin mẹ thành tâm ăn năn sám hối, quy phục lòng tu niệm để giải thoát nghiệp chướng đời đời đã

trót gây ra. Nhá váy Thanh Đá sau này cũng đác thành chánh quá. Ngoài ra trong ngày á Vu Lan, còn có tác cúng cháo và đát vàng mã.

+ TáC CÚNG CHÁO:

Trong ngày Tát Trung Nguyên nhám Rám Tháng Báy, tái tá gia cũng nhá nái đình chùa, ngoài cá bàn cúng Trái Phát, Thá Công, Tá Tiên.. còn có tác cúng cháo cho các cô hán, tá sĩ đang vát váng nái cõi ta bà, không ai thá pháng cúng tá, thát là thá thiát tái nghiáp. Theo táp tác cá truyán, mám cá cúng cô hán, đác đát trác cáa nhà, chùa, đình, cáu quan, chá búa hay bãi tha ma.. Đá cúng tháng đác bày trong mát nái án, gám có cháo hoa náu báng gáo, thêm cám vát thành nám, hoa quá, bánh káo, tráu cau và vàng mã. Tái các đình chùa, á cúng cháo đác tá chác qui mô hán, có áp đàn tràng cáu siêu cho các vong linh, trác khi thí cháo. Tái đây, cháo đác đáng trong các bá đài lá mít, cám đác theo hai bên vá đáng đán vào á đài. Ngoài ra còn thêm mát nái cháo án, đá trác sân chùa. á vùng quê Bác Phán, khi cúng xong, đã có nháng ngáoi nghèo và bán mác đáng chá sán, xông vào giát cháo. Tác này đác gái là Cáp Cháo, hián ván còn thánh hành tái các tánh Bác Trung Phán và Bác Viát. Cũng nhá tái mián quê Trung Hoa.

+ TáC ĐáT VÀNG MÃ:

Tác này tá Trung Hoa truyán vào Viát Nam thái Bác thuác. Bên Tàu, thái xáa, trong ngày á Vu Lan, ngáoi ta dùng bách ngác làm á vát, cúng đát cho ngáoi chát. Vá sau, tháy bách ngác quý hám vá mác máng, ngáoi ta ái dùng tán thát đá thay thá. Sá tán này cũng đác đát bá sau khi đã cúng cho ngáoi chát. Trác sá phá phám vô ích tại hái trên, vua Đáng Minh Hoàng, ban ánh dùng tán giáy thay thá tán thát, đá cúng cho ngáoi cõi âm. Vá sau, vào thái Ngũ Đái, trong ngày á Vu Lan, ngoài viác đát tán giáy, còn thêm tác đát vàng mã cho ngáoi đã khuát, gám quán áo, đá dùng, ká cá xe ngáa và nhà cáa. ái còn có tác làm mát chiác giáng ba chân báng tre, đá đáng các đá cúng á. Tát cá đáu đác đát bá, sau ngày á Vu Lan. Ngày nay tát cá các nác theo Phát giáo, háu nhá đã bãi bá tác đát vàng má, hoác chá đát táng tráng mà thôi, vì quá tán kém.

2- TÌNH MáU Tá:

Ngày nay tá Âu sang Á và gán nhá á đâu, cũng có nháng táng ái, thá văn, bài hát, tuáng

kể ch... để ca tụng công đức biếu n trả i cáa ngái má, mệnh mông tám háng nhá biếu n Thái Bình. Bái Má là nguán ngán cáa mái tình tháng trên cõi đời này. Má cũng là mát hình ánh tuyát diáu, diám háng, muôn trùng ngái sáng, không bao giờ có thể thay thế đác. Ôi sung sáng thay cho nháng ai còn Má và cũng tái xót cho nháng ngái mát má náa đời, mái khi táng nhá, chỉ còn láng lá cá ao ngóng vá xóm nhá, nái nháng bá bái khóm tre, ngàn năm lau lách sát xáo. Con đã bác qua hát hai phán đời, để đác thám tháa ráng, chỉ có mát nguán suái tình tháng mang tên Má, là vĩnh cửu không bao giờ khô cháy. Thác là cám để ngá biát bao, khi nhá lái "Tôi đi học" cáa Thanh Tánh "Buái mai hôm áy, mát buái mai đáy sáng thu và gió lánh, má tôi âu yám nám láy tay tôi, đán đi trên con đáng làng dài và háp.. "hay nái nhá má cáa Láu tráng Lá" Tôi nhớ mẹ tôi thuá thiáu thái, lúc ngái còn sáng tôi lên mái, mái lán náng mái reo ngoài nái, Áo đángái đáa trác đáu phái.. "hay giai thoái cáa Háng Hà Ná Sĩ Đoàn Thá Điám, trác sá hán láo cáa tên sá Tàu, đã láy Me Viát Nam, làm đá tài, khi bà áng kháu mát câu đời trá đáa giác:

*"Nam canh nhát thán thá, bát tri ká nhân canh
(mát tác đát nác Nam, không bát bao nhiêu ngái đáy)
"Bác quác đái tráng phu, giai do thá đá xuát
(nháng ngái anh hùng bên Tàu, cũng tá chỉ đó mà ra)*

Câu đời váa thanh lái váa tác, hàm ý ráng dù là ai chẳng náa, thì cũng do Má sinh thành, không có ngái, thì chỉ ngá bao giờ có con. Chỉ ngá váy mà nhà văn Pháp Edmon de Amacid, đã viết trong "Tâm Hán Cao Tháng", Hà mai Anh đách ráng:"Ngái Má sán lòng, đem mát năm hánh phúc cáa mình, để đái mát giờ đau đán cho con. Ngái Má cũng sán sàng hy sinh cá tính mánh, để cáu sáng con mình. Con ái, suát đời con, sá có nháng ngày buán ráu đau tháng, và cũng là chuái ngày sáu thám nhát: Đó là ngày con mát má".

Giá mái hiáu tái sao, có nháng đáa con, do hoàn cánh mà phái tha pháng, biát xá, láu lác quê ngái, lái là nháng ká khao khát tình máu tá, nhưng nhá ká niám, dù ráng đó chỉ là nháng hình ánh đán sá mác mác nái chỉ náng quá nghèo:

*"Cháu cháu ra đáng ngô sau
trông vá quê má, ruát đáu chín cháu
Má ái đáng đánh con đáu
Đá con bátác hái rau mánh
Ghe báu trá lái vá đáng
Con gái theo cháng, bá má ai nuôi?*

Đó là những câu ca dao hay những tập tục ở đây này, để cho người con không tìm thấy một chỗ nào thân thiết hay cảm thấy những gì trong ý nghĩa và mùi vị, thì đừng làm theo những gì này, khi nào cho người ta phải đau khổ và không cảm thấy những gì tốt đẹp khi thấy sự đời mà thấy chỉ là buồn. Cũng cùng trong cái hình ảnh trên, người buồn hơn lại thêm buồn, khi nhà ai bên ngõ, bỗng dưng vô tình có tiếng gọi con, trong khi lòng người trẻ, chỉ là tàn, đàn chim vỗ cánh, ríu rít gọi nhau, làm cho người như quay quắt không ngừng, khi nào cho đứa con là con bé, bỗng nhiên như một, rồi người như lúc nói láo tránh đòn, khi về nhà trẻ vì ham chơi với bạn sau khi tan trường.

Rồi thì lại là cảm giác phải sống, cảm giác đối lập, gian truân tù ngục, hơn hẳn những gì tốt, cho một mình con gánh chịu, chính là lúc những cảm giác lòng người, bang quật người tàn, cái thời người chỉ là một, để có những món quà của người chỉ là quê, mà mẹ luôn dành sẵn:

*"Cảm giác khi là mẹ thì
không như cảm giác, chỉ là sự xuê xoa".*

3- NHỮNG GÓC NGƯỜI TỰ XÂY DỰNG ĐỜI SỐNG TỐT:

Mẹ là người nên cảm thấy tình huống trên cõi đời, nên rất phù hợp với chân lý của một tín ngưỡng, để lại nhân hậu làm căn bản cho sự sống và hành đạo. Bởi thế con người, trong lúc gặp hoàn cảnh đau khổ, thì thường than thở hay gào to: "Mẹ ơi con khổ quá", để người với lại cảm thấy những gì tốt đẹp giúp đỡ. Do trên, tập tục ở đây này, tập tục sang tay, đã có một hiện tượng cũng không thiếu gì những gì người tốt, đáng làm gương cho hậu thế soi chung muôn đời. Những câu chuyện kể sau đây, chỉ là những chi tiết là lỗi trong những gì, nhưng, truyện, ký.. mà nhân vật kim cương đã sáng tỏ, để vinh danh những người tốt người sáng muôn đời.

+ GÓC NGƯỜI TỐT:

Theo Đời Nam Nhân Thế Giới Chí, có viết về Nguyễn Văn Liệt, người Phan Thiết, thuộc phố Bình Thuận. Năm lên 8 tuổi, mẹ cô cha, ông thầy mẹ rất có hiếu. Khi mẹ chết, làm lễ bên mẹ mẹ thì ba năm, người đi đến người ai cũng xứng đáng. Năm Minh Mạng thứ 8, vua nghe tiếng, biểu dụ đến người là người hiếu.

+ Má TÔI CHáT LÀ HáT:

Joseph Sadese sinh năm 1935 tại Toulouse (Pháp). Năm 1956 cha bị thất nghiệp, ông phải tình nguyện đăng lính, để có tiền giúp đỡ gia đình. Sau đó ông chuyển sang binh đoàn lính đánh thuê Lê Dáng, để lấy trợ cấp tiền tuất, gửi về nhà lo thuác thang cho mẹ bệnh nặng, cũng như giúp đỡ các em kém sống. Tại Algeria, trong một trận chiến chiến, ông bị thương nặng phải cáa một chân như ngá và xin ở lại trong quân đội, để có tiền lo cho mẹ già, em dái. Nhưng rồi năm sau, nhận được tin tức, báo tin mẹ già đã qua đời,, bèn từ chức trở về quê, thì ngá nhà đã chôn mẹ. Ông vội chạy ra nghĩa trang, ôm mẹ mẹ than khóc thá m thì t và nói:"má ài, con đi lính là để lo cho mẹ, nay mẹ không còn, thôi là hết".

+ Vá Má TáN TRUNG BÁO QUáC:

Nhác Phi (1103-1142) là một danh tướng, cũng là một vị anh hùng của Trung Hoa. Ông sống vào thời Nam Tống, là Báng Cá, người Huyán Thang Âm, tỉnh Hà Nam. Nhà nghèo như ngá học hành chăm chỉ, để được tiếp tục giáo dục tiếp thu như, nên tài giỏi vẹn toàn. Trận chiến khi trở thành đội trưởng quân binh quyán của nước, mẹ ông đã khóc vào vai con bị chết : "Tán Trung Báo Quốc". Do trên suốt đời Nhác Phi chịu biết vì dân vì nước và cuối cùng đã bỏ tên Hán gian Tán Cái, tự thông với giác Kim, hãm hại, vu cáo, chết trong ngục, lúc mới 39 tuổi, dù biết như ngá và cam chịu. Người Trung Hoa luôn lấy Nhác Phi làm gương, để đời kính như người con chí hiếu, cũng là một người anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thán.

+ CHá CáN Má SỐNG THÊM VÀI TUáI, LÀ CON ĐÃ MÃN NGUYáN RáI:

Thám Lác Háng người Tân Tránh, Duyên Châu, sống vào đời Vua Tống Huy Tông (1174-1189), Trung Quốc. Ông một cô gái thuá như như ngá được mẹ hết lòng nuôi náng và dạy dỗ nên người, cho ông ăn học thành tài. Năm 25 tuổi, Thám Háng thi đỗ, được bổ Tri Huyán. Trong vùng có một hào phú, đem tặng ông 30 láng vàng, để xin khán hoang vùng đất còn trống ven huyán. Người này còn thuyết phục ông, nên bắt chức các quan tiền nhiệm, phải biết tham nhũng, hại họ, để trở thành giàu có, sống sung sướng như ngá ông tự chối và nghiêm phạt.

Má năm sau, thân mẹ ông tuổi già nên bị bệnh nặng. Lúc đó có một hào phú mang đến tin ông một túi nhân sâm của quý, để xin quan huyện giúp cho con trai mình thi đỗ trong kỳ thi sắp

+ NGÔ MẠNH TÔNG NAM VÁN KHÓC MẶNG:

"Giả a bình đẳng a, phút giây b không ngừng"

mở rộng mạng, mặt đất nông xanh

Đem v₁ n₁ u d₁ c b₁ a canh

Ăn ṛi ḅ nh ṃ, ḷi ḷnh nḥ x̣ a

Cho hay hiệ u đầ ng cao dày

Tình sâu nên khóc, còi cây cũng tình...

Ông 40 năm trước, nhà sinh vật học đức gốc giời Nobel năm 1973 là Konrad Lorenz, chuyên nghiên cứu về sự tiến hóa của loài vật, đã cùng với nhà bác sĩ thú y là Marie Claun Bonsel, chuyên theo dõi đời sống của muôn thú. Qua nhiều năm thu nhận, kết quả hai người đã tuyên bố: "Dù con người có nghĩ thế nào chẳng nữa, hoặc sự việc xảy ra do bản năng, thì chắc chắn muôn vật sẽ không còn tình cảm, nếu chúng không có tình mẫu tử." Do trên ta đã thấy, trong bất cứ loài thú nào, vào giai đoạn các kẻ nguy hiểm, thì thú mẹ luôn lấy thân mình bảo vệ cho con cái, dù biết là mình sẽ chết. Tuy nhiên có sự khác biệt giữa con người và muôn thú, đó là con vật mẹ sẽ không thấy có lỗi, khi bỏ rơi con cái hay giành lấy thức ăn để sinh tồn, mà các con cái có bất chấp đối cũng không màng tới. Cũng do đặc tính này mà các nhà nghiên cứu đã kết luận, thú vật chắc có bản năng tình mẫu tử, chứ không hề có tình yêu tình mẫu tử như con người. Nhưng dù thế nào chẳng nữa, ta cũng phải khâm phục chúng, trong khi đời sống với con cái, hết sức đau dằn, trù mạt, giữa mẹ và con luôn thù ghét nhau, đầy hiểm họa, phải giữ gìn tránh lẫn nhau để sinh tồn.

Tháng bảy tí t tr i H Uy Di nh đã chuy n sang thu, s c n ng gió bi n và nh ng c n m a ph n b t ch t se mát, đã g i nh nh ng k ni m quê h ng c a m t th i x a xa n ng th m. Ở đây, m i l n nh m , đ a con xa nhà l ng du kh h n, ch còn c ao l ng l , khóc c i mê t nh và b c v i lên con thuy n vi n x m ng m , đ nh m m t m ng vui t i t i nh th y con đang qu bên g i m năm nào.

Mẹ Ngâu muôn đời, năm nào cũng đem đĩa lòng ngậm. Cháu vì Cháu c N -Ng u Lang đã quá vui mừng, cho nên cháu n rằng âm th m nu t l ? Hay vì tháng bảy ngày r m xá t i vong nhân, ngày ma g p ng i, nên ai cũng t i bu n mà quên c i r ? Ch riêng có con v i m , thì ngàn đời xa biệt, dù trong đêm mẹ Ngâu tháng bảy, đứa con v i n x đã ch y theo mẹ a, mà gào to:"m i, con c a mẹ đã v "./-